

Arrest

nr. 213 928 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DANNEELS
Koningin Elisabethlaan 34
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DANNEELS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 april 1979.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 november 2015 en dient op 27 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 maart 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 26 september 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent Tadjiek van etnische origine. U woonde uw hele leven in het dorp Qasemabad in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Zowel u als uw echtgenote M(...) studeerden af in de 12de graad in een school gelegen in Jalalabad en spreken beiden Dari, Pasjtoe en Engels. U werkte van juli 2010 tot 28 augustus 2015 als begeleider van uw echtgenote mevrouw M(...) in haar functie als “Monitoring Officer” voor het National Solidarity Program (hierna NSP) waarbij zij voor specifieke projecten in zeven provincies van Afghanistan verantwoordelijk was voor de beschikbaarheid en controles van vee en kleermakersgereedschap.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

U werd in de maand saratan van het jaar 1394 tweemaal telefonisch bedreigd en er van beschuldigd samen te werken met buitenlanders. Er werd u gevraagd te stoppen met uw werk. Indien u deze eis niet zou inwilligen zou u en uw vrouw gestraft worden. U besprak dit met uw familie waarna besloten werd dat u te maken had met een daad van jaloezie en deze bedreiging niet ernstig hoefde te nemen. Op twee asad ontvingen jullie een brief. Jullie bleven jullie functie uitoefenen doch sliepen vier nachten in de woning van uw oom langs moederszijde waarna u weer naar huis keerde. Rond elf asad ontvingen jullie een tweede brief, waarna jullie gingen logeren bij een vriend van uw vader in Jalalabad. Na overleg met uw vader diende u een klacht in. Het checkpoint werd gewaarschuwd en er werd een arrestatiebevel uitgeschreven voor uw belagers. Er werd u door de autoriteiten verteld dat u terug naar huis kon om te gaan rusten. U keerde dan ook naar huis terug en bleef uw functie behouden. Enige tijd later bezocht u samen met uw vrouw en kinderen uw zieke schoonbroer. Tijdens die nacht kwam de taliban naar uw huis, sloegen uw vader en vroegen hem waar u en uw echtgenote verbleven. Zowel u als uw vrouw werden hierbij met de dood bedreigd. De volgende ochtend besloten jullie bij uw vaders vriend M(...) in Jalalabad in te trekken. Van daaruit probeerde u uw vlucht met uw vrouw en kinderen te organiseren doch slaagde u er niet in om hiervoor voldoende geld bij elkaar te krijgen. Uw vrouw besloot een dag per week te blijven werken, gekleed in burka zodat ze niet zou herkend worden.

U verliet Afghanistan op 10 sunbula 1394. U reisde naar België waar u aankwam op 4 november 2015 en op 27 november 2015 een asielaanvraag indiende.

Na uw vertrek stopte uw vrouw met haar werk voor NSP en woont ze afwisselend bij verschillende familieleden in Qasemabad. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, een badge van ASIA GTZ, een aanbevelingsbrief van GTZ, een aanbevelingsbrief van NSP, een aanbevelingsbrief van R. [...], twee dreigbrieven, een document van de politie, een aangifte van uw problemen door de dorpsouderen, een brief van NSP over uw problemen en een schoolcertificaat neer, alsook een kopie van de aangifte bij de politie en een document van de politie. Met betrekking tot mevrouw M(...) O(...) legt u een aanbevelingsbrief neer van F.M.B [...], R. [...] en M. [...], een badge van NSP en een kopie van twee contracten van NSP.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet er met betrekking tot uw activiteiten bij GTZ en R. [...] worden gesteld dat deze op zich niet volstaan om te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van deze feiten in Afghanistan zou zijn gevisieerd (CGVS, p.9).

Verder dient te worden vastgesteld dat u er in het kader van uw asielerzoek niet in slaagt aan te tonen actief te zijn geweest als begeleider van een werknemer van het National Solidarity Program. U legt in dit verband immers geen overtuigende verklaringen af en brengt evenmin overtuigende bewijsstukken aan. Met betrekking tot de stukken die u aanbrengt moet worden gesteld dat slechts een ervan enige informatie bevat van uw persoonlijke band met een werknemer van het NSP namelijk het arbeidscontract van M(...) dochter van A(...) waarin de naam W(...) wordt vermeld als begunstigde. Deze vermelding van uw naam volstaat evenwel niet om uw band met de betreffende M(...) aan te tonen. In het contract wordt immers vermeld dat de betrokken W(...) in de provincie Laghman verblijft terwijl u in het kader van uw asielaanvraag aangeeft nooit in Laghman geleefd te hebben en daar enkel ooit op missie geweest te zijn (CGVS, p.16). Door het CGVS hierop gewezen stelt u laconiek dat ze een fout gemaakt hebben (CGVS, p.16). Hoewel administratieve vergissingen niet kunnen worden uitgesloten kan er echter redelijkerwijs verwacht worden dat dergelijke fouten op een arbeidscontract worden rechtgezet om de rechten van de begunstigde in het geval van overlijden te verzekeren. Dit geldt des te meer aangezien het adres in de provincie Laghman, naast de naam W(...), de enige manier is om de begunstigde te identificeren. Er wordt immers zelfs niet vermeld dat de begunstigde de echtgenoot van de ondertekenaar zou zijn. Op basis van deze vaststelling moet worden gesteld dat u uw band met de persoon die in het contract als werknemer van het NSP wordt vermeld niet aantoon. Bovendien overtuigen uw verklaringen over de door u neergelegde badge van NSP van mevrouw M(...) geenszins. Gevraagd hoe u de badge van uw beweerde echtgenote verkreeg stelt u dit niet meer te weten en verklaart u dat deze misschien met de post kwam of misschien door u werd meegebracht (CGVS, p.17). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd hoe u de badge kon meenemen terwijl mevrouw er nog steeds werkte stelt u dit niet te weten en antwoordt u dat het misschien niet de kaart is waar ze mee werkte doch dat u het verschil niet kent (CGVS, p.17). Het mag verbazen dat u, als jarenlange begeleider van uw beweerde echtgenote tijdens het uitoefenen van haar functie, er niet in slaagt spontane verklaringen af te leggen over het gebruik van haar badge bij NSP noch over de wijze waarop u de badge bent bekomen.

Naast de vaststelling dat u er niet in slaagt de functie van uw echtgenote aan te tonen door middel van overtuigende bewijsstukken moet er eveneens worden vastgesteld dat u vage en weinig doorleefde verklaringen aflegt over de activiteiten van uw beweerde echtgenote. Gevraagd naar enkele concrete voorbeelden van verschillende projecten van NSP in uw provincie haalt u, uiterst beknopt, beschermingsmuren aan (CGVS, p.20). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd of u in de provincie Nangarhar specifieke voorbeelden kan noemen van projecten die u en uw vrouw hebben begeleid antwoordt u uitermate vaag dat er in Nangarhar vee, melk, asfalt, beschermingsmuren en karez zijn (CGVS, p.20). Wanneer het CGVS peilt naar meer concrete projecten en vraagt naar een dorp dat werd geholpen en hoe dat precies gebeurde, antwoordt u aanvankelijk naast de kwestie door in het algemeen te verwijzen naar kleermaken, naar naaimachines die door ngo's werden gebracht en naar schapen en koeien en naar geld dat door de Taliban werd genomen (CGVS, p.21). Gevraagd naar een specifiek dorp dat uw vrouw begeleidde, geeft u opnieuw geen eenduidig antwoord en somt u verschillende dorpen en districten op doch slaagt u er verbazend genoeg niet in om uit te leggen wat u er precies deed. Hiernaar gevraagd komt u immers niet verder dat de stelling dat ook daar projecten waren en de opsomming van bijkomende Afghaanse districten. Tenslotte nogmaals gevraagd hoe jullie deze plaatsen bezochten en hoe dit precies werkte, antwoordt u dat u dit niet meer weet en dat u niet wist dat u het gevraagde allemaal moest weten (CGVS, p.21). Voorts stelt u vele keren in elke provincie en elk district geweest te zijn en dat u dit risico gewoon nam om uw land te dienen (CGVS, p.21). Deze verklaring overtuigt geenszins. Er mag namelijk redelijkerwijs van iemand die frequent districten en provincies bezocht verwacht worden dat hij in staat te is uit te leggen hoe deze bezoeken precies georganiseerd werden en verliepen. Met betrekking tot de projecten gaf u verder aan dat u en uw echtgenote deze bij het beëindigen bezochten en vaststelden of het geld aan het project was gespendeerd of niet. Indien dit niet was gebeurd werden jullie ervan beschuldigd spionnen te zijn. Wanneer van dit laatste een concreet voorbeeld wordt gevraagd, blijft u op de vlakte en stelt u dat uw vrouw honderd procent verantwoordelijk was voor vee en kleermaken. Het meeste van het geld daarvoor zou zijn afgenomen door de Taliban. In de dorpen waar uw vrouw vaststelde dat de projecten niet werden uitgevoerd, werd jullie verweten spionnen te zijn (CGVS, p.22). De vaststelling dat u er niet in slaagt concrete projecten waarbij u en uw vrouw betrokken zouden zijn geweest aan te halen ondergraft uw verklaringen met betrekking tot de activiteiten van uw echtgenote en uw betrokkenheid daarbij totaal.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende de drie fases van NSP niet stroken met informatie waarover het CGVS beschikt. Gevraagd naar het verschil tussen NSP I, NSP II en NSP

III antwoordt u dat de ondersteunende NGO's tijdens de NSP I periode naar het dorp gaan en zoeken naar de noden die er zijn. daarna wordt volgens uw verklaringen NSP II opgestart en schrijven mensen hun verzoek en behoeftes neer welke ze vervolgens aan de Eshafi Dehat (NSP) overmaken. Vervolgens komen de ondersteunende NGO's volgens uw beweringen tijdens NSP III tegemoet aan de problemen en implementeren ze de projecten (CGVS, p.11). Volgens beschikbare informatie duidt het verschil tussen de drie fases echter niet op het verloop binnen één project doch geven zij de drie financieringsfasen weer die het NSP doorlopen heeft sinds haar aanvang in 2003. Aangezien u verklaart sinds 2010 als begeleider te werken voor dit bedrijf (CGVS, p.9) en u tijdens het gehoor spontaan de verschillende fases aanhaalde mag er dan ook redelijkerwijs van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van hun betekenis. Op basis van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw profiel als begeleider van uw beweerde echtgenote mevrouw M(...), tewerkgesteld bij NSP, aannemelijk te maken. Logischerwijze kan er evenmin geloof worden gehecht aan de gevolgen die deze activiteiten voor u persoonlijk met zich mee zouden hebben gebracht.

De geloofwaardigheid van uw problemen worden bijkomend ondergraven door uw verklaringen met betrekking tot de neergelegde documenten van NSP.

Zo slaagt u er niet in spontane en coherente verklaringen af te leggen over het verkrijgen van de brief van NSP inzake uw problemen. Gevraagd of u in Afghanistan was toen de brief werd opgemaakt stelt u van niet (CGVS, p.17). Vervolgens verklaart u dat u stopte met werken op 28 augustus 2015, dat u toen maar één dag ging en daarna niet meer en dat u dit document niet had. U verklaart tot slot dat ze misschien ook via de post kwamen (CGVS, p.17). Er door het CGVS op gewezen dat het betreffende document gedateerd is op 15 asad 1394 (6 augustus volgens Gregoriaanse kalender, hierna GK), en u desalniettemin verklaart dat u op het ogenblik van opmaak niet in Afghanistan verbleef, antwoordt u naast de kwestie en bovendien verkeerdelijk "U weet het, welke maand is de vijfde maand? Mizan. Ik kwam op 10 sunbula. Ik weet welke de vijfde maand is."(CGVS, p.17). Uw gebrekkige, incoherente en weinig doorleefde verklaringen inzake de opmaak en het bekomen van een dergelijk document, waarin uw beweerde functie bij NSP zowel als uw problemen vermeld worden, ondergraven uw algemene geloofwaardigheid des te meer.

Tot slot is het opmerkelijk dat u tevens een aanbevelingsbrief van NSP neerlegt die werd opgemaakt op 7 mizan 1394 (29 september 2015 volgens GK) waarin NSP zowel u als uw beweerde echtgenote veel succes wenst in jullie verdere carrière. Hiermee geconfronteerd ontkent u dat uw echtgenote op dat ogenblik eveneens stopte met werken (CGVS, p.14). Het mag echter verbazen dat een dergelijke formulering gebruikt wordt in uw aanbevelingsbrief terwijl uw echtgenote volgens uw verklaringen bleef werken tot enkel dagen na uw interview voor DVZ (CGVS, p.14).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4,§2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw taskara houdt enkel verband met uw identiteit. De neergelegde badge van GTZ, uw aanbevelingsbrieven van GTZ en R. [...], uw schoolcertificaat zowel als de aanbevelingsbrieven van F.M.B [...], R. [...] en van M. [...] van mevrouw M(...) houden enkel verband met voorgaande studies of tewerkstellingen en tonen de problemen met de taliban geenszins aan. De dreigbrieven, de aangifte en reactie van de politie inzake uw problemen herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen geenszins. Documenten hebben immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Inzake de aangifte van uw problemen door de dorpsouderen moet worden vastgesteld dat dit document werd opgesteld in het kader van uw asielaanvraag en bijgevolg een subjectief karakter heeft, waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert wat betreft uw asielaanvraag. Bovendien dient wat de door u neergelegde documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen

opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 48/2 en 48/3 *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4 *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"In de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag verworpen, zeggende dat het asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk is.

Deze motivering wordt hierna weerlegd, daar de motivering onaanvaardbaar is met het oog op de feiten. Volgens het CGVS toont verzoeker niet aan actief te zijn geweest als begeleider van een werknemster van het NSP. Verzoeker zou onvoldoende informatie voorleggen.

Nochtans stelt verzoeker alle vragen die over het NSP worden gesteld te kunnen beantwoorden. Echter heeft hij tijdens het interview bitter weinig vragen gekregen over het NSP zelf. In het geval het CGVS meer informatie nodig heeft, is verzoeker vragende partij voor een tweede interview!

Eerste en vooral stelt het CGVS de relatie mevrouw M(...), de echtgenote van verzoeker, en verzoeker zelf in vraag. Echter dit koppel is getrouwd. Verzoeker legt hier de nodige foto's van voor. (stuk 3)

Bovendien zou er in het arbeidscontract vermeld staan dat de betrokken W(...) in de provincie Laghman verblijft, terwijl verzoeker nooit in Laghman heeft gewoond. Verzoeker heeft nooit in Laghman gewoond. Hij stelt dat het desbetreffende document niet stelt dat de echtgenote in Laghman woont, echter is Laghman tevens een station in Jalalabad stad. De plaats waarnaar het contract verwijst, dus effectief in provincie Nangarhar.

Daarnaast stelt het CGVS dat het bevreemdend overkomt dat verzoeker de badge van zijn vrouw mee heeft, terwijl zij daar nog aan het werk is. Verzoeker stelt dat zijn echtgenote de badge heeft meegegeven aan verzoeker ter voorlegging en als bewijsstuk. Gezien zij tevens van plan was te stoppen met werken voor NSP.

Tevens vindt het CGVS het bevreemdend dat in de aanbevelingsbrief van het NSP 'zowel verzoeker als zijn echtgenote veel succes wordt gewenst in hun verdere carrière'. Gezien de echtgenote nog verder werkte bij NSP.

Nochtans zoals verteld in het feitelijk relaas is het zo dat verzoeker en zijn echtgenote beiden waren gestopt op te werken voor NSP in augustus 2015 en wilden vluchten naar Europa. Echter hadden zij onvoldoende gelden ter beschikking om deze reis te bekostigen. Het was dus wel zo dat ze initieel beiden gingen stoppen met werken voor NSP. Gezien zijn echtgenote de reis niet kon maken, besliste zij toen om toch nog een dag in de week gesluierd voor het NSP te gaan werken. Echter een maand na het afleggen van het interview bij DVZ in BRUSSEL door verzoeker, is ook zijn echtgenote volledig gestopt met werken voor NSP.

Verzoeker deelde dit reeds mee tijdens het interview en wordt vermeld in het feitenrelaas van de beslissing van het CGVS dd. 26.09.2016. Het is dan ook bevreemdend dat het CGVS tot deze conclusie komt aangaande de aanbevelingsbrief van NSP.

M(...), de echtgenote, houdt zich tot op heden schuil in het dorp Qasmibad (district Bahsod). Ze komt niet meer buiten. De afgelopen twee jaar probeert zij te overleven in afwachting van nieuws van verzoeker.

Tenslotte zou de informatie waarover verzoeker verteld over het NSP, niet kloppen met de informatie waarover het CGVS beschikt.

Zoals eerder geponeerd, is verzoeker vragende partij om een tweede interview bij het CGVS af te leggen. Hij heeft echter het gevoel dat hij onvoldoende vragen heeft gekregen over het NSP en het CGVS nogal kort door de bocht een beslissing heeft gemaakt met onvolledige informatie.

Verzoeker was begeleider van zijn vrouw en kan elke vraag daaromtrent beantwoorden. Hij was er werkzaam vanaf 2010, gedurende NSP III. Het NSP had verschillende projecten in de verschillende provincies. Verzoeker wenst enkele voorbeelden van projecten aan te halen: het bouwen van beschermingsmuren tegen water, het bouwen van een community center voor scholen (mogelijk maken voor mensen om naar school te gaan), elektriciteit opwekken via de zon, lessen om kledij te leren maken/herstellen. Elke regio/dorp heeft zijn eigen behoeftes en noden qua projecten, dus dit moest allemaal bekeken worden en gerapporteerd worden. Zijn echtgenote diende hierover verslagen op te maken: Hoever staan de projecten? Wie werkte in de projecten? Afgewerkte projecten, volgende stap? Een voorbeeld dat verzoeker wenst aan te halen: talrijke kleermakerlessen werden gegeven in Kunar.

Verzoeker werkte wel degelijk bij het NSP.

***

De motivering van verweerster steunt duidelijk op onvoldoende draagkrachtige elementen.

Bijgevolg kan verwerende partij niet ten gevolge van deze verklaringen menen dat het asielrelaas niet aannemelijk is."

En

“Verzoeker vraagt bovendien ondergeschikt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het “reëel risico op ernstige schade” in zijn hoofde bij een gedwongen terugkeer.

Het CGVS verwijst in haar motivering omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus naar enkele rapporten die de veiligheidssituatie in Afghanistan beschrijven.

Het CGVS haalt een rapport aan van 19 april 2016 ‘UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan’.

Eerst en vooral betreft dit een rapport van anderhalf jaar geleden. Als men de veiligheidssituatie dient te beoordelen in dergelijke conflictregio’s, kan men zich onmogelijk nog baseren op een rapport van anderhalf jaar terug. De situatie verandert elk moment, waardoor dit rapport meer dan achterhaald is.

Bovendien haalt het CGVS aan dat uit het rapport ‘COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017’ blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten.

Laat de provincie Nangarhar waar verzoeker uit afkomstig is, nu net tot het Oosten van Afghanistan behoren, één van de conflictregio’s waar het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict plaatsvindt.

Het CGVS kan onmogelijk stellen dat de situatie voor verzoeker veilig is en dat de kans klein is gezien voornamelijk de steden zouden worden getroffen.

Het risico is groot, de talrijke verhalen van andere asielzoekers, de talrijke artikelen die worden gepubliceerd etc., zijn hier een voorbeeld van. Het risico is reëel, gezien de aanslagen onvoorspelbaar zijn. Burgers zijn tevens een doelwit. (stukken 4, 5, 6 en 7)

Stuk 4 betreft een artikel dat dateert van 23.07.2016 waarin wordt gesteld dat ‘IS het afgelopen jaar een machtsbasis opgebouwd heeft in de oostelijke provincie Nangarhar’. Het artikel heeft het over een zelfmoordaanslag van twee personen die in Kabul 80 levens eisten. Dit betreffen gewone burgers.

Stuk 5 betreft een artikel dat dateert van 19.06.2017 waaruit blijkt dat IS nog steeds aanwezig is in Nangarhar.

Stuk 6 betreft een artikel dat dateert van 05.10.2017 waarin de werkwijze van de Europa wordt aangeklaagd. - “Europa stuurt duizenden mensen terug naar Afghanistan terwijl ze daar het risico lopen gefolterd, gekidnapt en gedood te worden.” - “De Europese overheden claimen dat bepaalde delen van Afghanistan veilig zijn, maar dat klopt niet. Iedereen is er een potentieel slachtoffer.” - “2016 was tot nu toe het dodelijkste jaar voor burgers: 11.418 mensen werden gedood of raakten gewond. Die trend zet zich dit jaar voort.” - “De Europese overheden sluiten daarbij hun ogen voor het geweld en het feit dat er geen enkele regio in Afghanistan veilig is. De uitwijzingen zijn in strijd met het internationaal recht en moeten onmiddellijk een halt worden toegevoerd.”

Stuk 6 spreekt voor zich!

Het is voor verzoeker emotioneel zwaar te moeten lezen dat het CGVS stelt en beslist dat er ‘actueel voor de burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4 Vw.’

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet voorziet het volgende: § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten

aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit : a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst dreigt verzoeker geconfronteerd te worden met een klimaat van bedreiging, geweld en bestraffing. Het staat vast dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van het leven en zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld omwille van de conflictregio waar hij woonachtig is.

Er kan dan ook moeilijk betwist worden dat verzoeker bij zijn terugkeer geen dergelijk risico zal lopen op en hij kan bijgevolg gebruik maken van subsidiaire bescherming.

***

Daarnaast wenst verzoeker aan te halen dat enkele asielzoekers van naburige dorpen in Afghanistan wel de asiel- of subsidiaire status ontvingen.

- Een vriend van verzoeker, A(...), woonde in het naburig dorp DAMIN (5 minuten met de fiets, 10 min te voet van verzoeker zijn dorp gelegen) en kreeg een positieve beslissing; - Een andere persoon uit SHAKHAN (3min te voet van verzoeker zijn dorp gelegen) kreeg tevens een positieve beslissing.”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden

gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van het dorp Qasemabad, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. De verzoekende partij verklaart dat zij op 26 juli 2010 haar job aanvatte als begeleider (*mahram*) van haar echtgenote, die enkele dagen voordien als "monitoring officer" voor het Afghaanse National Solidarity Program (NSP) zou zijn beginnen werken. Verzoekers vrouw zou verantwoordelijk zijn geweest voor het controleren van reeds geïmplementeerde projecten in zeven oostelijke provincies van Afghanistan. De verzoekende partij verklaart dat zij en haar echtgenote in de maand saratan 1394 (omstreeks juni/juli 2015) tweemaal telefonisch bedreigd werden en ervan beschuldigd werden te spioneren voor de buitenlanders. Zij zouden te horen hebben gekregen dat zij gestraft zouden worden indien zij weigerden hun job stop te zetten. Omdat de verzoekende partij en haar echtgenote er toen van uitgingen dat zij te maken hadden met jaloezie, zouden ze de dreigementen niet ernstig hebben genomen. Op 2 asad 1394 zouden de verzoekende partij en haar vrouw een dreigbrief hebben ontvangen. Volgens de verzoekende partij bleven zij en haar vrouw hun functie verder uitoefenen maar sliepen zij vier nachten in de woning van haar oom langs moederszijde. Omstreeks 11 asad 1394 zouden zij een tweede dreigbrief ontvangen hebben. Zij zouden vervolgens enkele dagen bij een vriend van verzoekers vader in Jalalabad hebben verbleven. Na overleg met haar vader zou de verzoekende partij een klacht hebben ingediend, waarop de autoriteiten de zaak ter harte zouden hebben genomen en de verzoekende partij en haar vrouw weer naar huis zouden hebben gestuurd. Toen de verzoekende partij enige tijd later samen met haar vrouw en kinderen op bezoek was bij haar zieke schoonbroer, zouden de taliban 's nachts naar haar ouderlijk huis zijn gekomen, haar vader hebben geslagen en gevraagd hebben naar diens zoon en schoondochter. De verzoekende partij en haar vrouw zouden daarbij met de dood zijn bedreigd. De volgende ochtend zouden de verzoekende partij en haar vrouw naar het huis van de vriend van verzoekers vader in Jalalabad zijn gegaan. Van daaruit zou de verzoekende partij geprobeerd hebben haar vlucht met haar vrouw en kinderen te organiseren, doch er niet in geslaagd zijn hiervoor voldoende geld bij elkaar te krijgen. Daarom zou verzoekers vrouw besloten hebben haar job één dag per week verder uit te oefenen en daarbij een boerka te dragen om niet te worden herkend. Omdat dit voor de verzoekende partij geen optie was, zou zij haar land van herkomst verlaten hebben op 10 sunbula 1394 (1 september 2015).

De Raad stelt op basis van verzoekers verklaringen vast dat de feiten op grond waarvan de verzoekende partij bescherming vraagt verband houden met de activiteiten die zij en haar vrouw in dienst van het NSP zouden hebben gevoerd. De verzoekende partij beweert immers in Afghanistan door de taliban te worden gevisieerd omdat zij en haar echtgenote weigerden hun werkzaamheden voor het NSP stop te zetten (stuk 4, gehoorverslag, p. 9, 18, 19).

De Raad stelt vervolgens vast dat de verzoekende partij meerdere documenten neerlegt ter staving van haar verklaring dat zij en haar vrouw activiteiten hebben uitgeoefend in het kader van het NSP die ten grondslag hebben gelegen aan bedreigingen door de taliban. Het betreft meer bepaald twee arbeidscontracten, een badge, een brief van het NSP en een aanbevelingsbrief van het NSP. Deze documenten kunnen echter niet overtuigen, en wel om hiernavolgende redenen.

De arbeidscontracten betreffen een werknemster die wordt aangeduid als M., de dochter van A. en vermelden dat zij een persoon met verzoekers voornaam heeft aangewezen als begunstigde in geval van haar overlijden. De loutere vermelding van verzoekers naam volstaat evenwel niet om verzoekers band met de betrokken werknemster aan te tonen. Nergens wordt vermeld dat de begunstigde de echtgenoot van de ondertekenaar is. Omtrent de begunstigde wordt behalve diens voornaam enkel vermeld dat hij zijn adres heeft in Laghman, daar waar de verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aangeeft nooit in Laghman te hebben gewoond en daar enkel ooit op missie te zijn geweest (stuk 4, gehoorverslag, p. 16). De uitleg in het verzoekschrift dat Laghman tevens een station in Jalalabad-stad is, wordt door de verzoekende partij louter *post factum* aangevoerd, aangezien zij tijdens haar gehoor nog beweerde dat het om een fout in de contracten moest gaan. Deze uitleg strookt overigens niet met verzoekers verklaring altijd in haar dorp Qasemabad te hebben gewoond (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). De Raad merkt tot slot op dat de verzoekende partij geen originele arbeidscontracten maar slechts fotokopieën voorlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter hoe dan ook geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat betreft de badge op naam van verzoekers vrouw M. dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet in staat blijkt te verduidelijken hoe zij dit stuk kon meenemen in het licht van haar verklaring dat haar echtgenote nog steeds voor het NSP werkte toen zij haar land van herkomst verliet. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand op goede gronden het volgende gesteld:

“(…) Gevraagd hoe u de badge van uw beweerde echtgenote verkreeg stelt u dit niet meer te weten en verklaart u dat deze misschien met de post kwam of misschien door u werd meegebracht (CGVS, p.17). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd hoe u de badge kon meenemen terwijl mevrouw er nog steeds werkte stelt u dit niet te weten en antwoordt u dat het misschien niet de kaart is waar ze mee werkte doch dat u het verschil niet kent (CGVS, p.17). Het mag verbazen dat u, als jarenlange begeleider van uw beweerde echtgenote tijdens het uitoefenen van haar functie, er niet in slaagt spontane verklaringen af te leggen over het gebruik van haar badge bij NSP noch over de wijze waarop u de badge bent gekomen.”

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat haar echtgenote de badge had meegegeven als bewijsstuk aangezien zij eveneens van plan was te stoppen met werken voor het NSP. Tijdens haar gehoor ontkende de verzoekende partij evenwel uitdrukkelijk dat haar vrouw eveneens gestopt was met werken op het ogenblik van haar komst naar België. De verzoekende partij zou aanvankelijk het plan hebben gehad om samen met haar vrouw en kinderen te vluchten, maar er uiteindelijk niet in geslaagd zijn daarvoor het nodige geld bijeen te krijgen. Om die reden zou verzoekers vrouw besloten hebben verder te werken, zij het één dag in de week. Daarop zou de verzoekende partij alleen vertrokken zijn uit Afghanistan (stuk 4, gehoorverslag, p. 14, 19). De bewering als zou de vrouw van de verzoekende partij haar badge hebben meegegeven omdat zij ten tijde van verzoekers vertrek eveneens van plan was haar werk op te zeggen, vindt aldus geen steun in verzoekers verklaringen.

De vaststelling dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat zijn echtgenote haar job bij het NSP verder uitoefende op het ogenblik van verzoekers vertrek doet afbreuk aan de authenticiteit van de aanbevelingsbrief van het NSP. In deze brief, die ongeveer een maand na verzoekers voorgehouden vertrek blijkt te zijn opgesteld, wordt immers niet alleen de verzoekende partij, maar ook haar echtgenote succes gewenst in hun verdere carrière. Nochtans zou de vrouw van de verzoekende partij uiteindelijk pas na verzoekers gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond op 11 februari 2016, eveneens gestopt zijn met werken voor het NSP. De uitleg dat beiden initieel stopten met werken, maar dat ze onvoldoende geld bijeen kregen om ook beiden te vertrekken en dat verzoekers echtgenote daarom besloot om verder te werken, kan de inhoud van de aanbevelingsbrief niet verklaren. Zoals hoger reeds aangestipt ontkende de verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk dat haar vrouw ten tijde van haar vertrek op 1 september 2015 gestopt was met werken voor het NSP. De verzoekende partij verklaarde inderdaad dat zij probeerde vrouw en kinderen met zich mee te nemen uit Afghanistan, maar dat zij daar het geld niet voor vond. Daarop zou haar vrouw besloten hebben nog één dag in de week te werken, met een boerka aan zodat ze niet zou kunnen worden herkend. Omdat de verzoekende partij wel zou worden herkend, zou zij geen andere optie hebben gezien dan te vertrekken (stuk 4, gehoorverslag, p. 19). In het licht van die omstandigheden en het feit dat verzoekers vrouw zou blijven

werken zijn tot een maand na verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is het niet logisch dat het NSP zowel de verzoekende partij als haar vrouw een maand na verzoekers vertrek succes wenst in hun verdere carrière.

Wat betreft de brief van het NSP waarin zowel de tewerkstelling van de verzoekende partij en haar vrouw als hun voorgehouden problemen worden bevestigd, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"(...) Gevraagd of u in Afghanistan was toen de brief werd opgemaakt stelt u van niet (CGVS, p.17). Vervolgens verklaart u dat u stopte met werken op 28 augustus 2015, dat u toen maar één dag ging en daarna niet meer en dat u dit document niet had. U verklaart tot slot dat ze misschien ook via de post kwamen (CGVS, p.17). Er door het CGVS op gewezen dat het betreffende document gedateerd is op 15 asad 1394 (6 augustus volgens Gregoriaanse kalender, hierna GK), en u desalniettemin verklaart dat u op het ogenblik van opmaak niet in Afghanistan verbleef, antwoordt u naast de kwestie en bovendien verkeerdelijk "U weet het, welke maand is de vijfde maand? Mizan. Ik kwam op 10 sunbula. Ik weet welke de vijfde maand is."(CGVS, p.17). Uw gebrekkige, incoherente en weinig doorleefde verklaringen inzake de opmaak en het bekomen van een dergelijk document, waarin uw beweerde functie bij NSP zowel als uw problemen vermeld worden, ondergraven uw algemene geloofwaardigheid des te meer." Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen. De verzoekende partij laat deze vaststellingen in haar verzoekschrift ongemoeid, en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij er niet in slaagt de voorgehouden functie van haar echtgenote aan te tonen door middel van overtuigende bewijsstukken, dient te worden gewezen op de bijzonder vage en weinig doorleefde verklaringen die zij tijdens haar gehoor heeft afgelegd omtrent de activiteiten van haar echtgenote. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht als volgt gesteld:

"(...) Gevraagd naar enkele concrete voorbeelden van verschillende projecten van NSP in uw provincie haalt u, uiterst beknopt, beschermingsmuren aan (CGVS, p.20). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd of u in de provincie Nangarhar specifieke voorbeelden kan noemen van projecten die u en uw vrouw hebben begeleid antwoordt u uitermate vaag dat er in Nangarhar vee, melk, asfalt, beschermingsmuren en karez zijn (CGVS, p.20). Wanneer het CGVS peilt naar meer concrete projecten en vraagt naar een dorp dat werd geholpen en hoe dat precies gebeurde, antwoordt u aanvankelijk naast de kwestie door in het algemeen te verwijzen naar kleermaken, naar naaimachines die door ngo's werden gebracht en naar schapen en koeien en naar geld dat door de Taliban werd genomen (CGVS, p.21). Gevraagd naar een specifiek dorp dat uw vrouw begeleidde, geeft u opnieuw geen eenduidig antwoord en somt u verschillende dorpen en districten op doch slaagt u er verbaasd genoeg niet in om uit te leggen wat u er precies deed. Hiernaar gevraagd komt u immers niet verder dat de stelling dat ook daar projecten waren en de opsomming van bijkomende Afgaanse districten. Tenslotte nogmaals gevraagd hoe jullie deze plaatsen bezochten en hoe dit precies werkte, antwoordt u dat u dit niet meer weet en dat u niet wist dat u het gevraagde allemaal moest weten (CGVS, p.21). Voorts stelt u vele keren in elke provincie en elk district geweest te zijn en dat u dit risico gewoon nam om uw land te dienen (CGVS, p.21). Deze verklaring overtuigt geenszins. Er mag namelijk redelijkerwijs van iemand die frequent districten en provincies bezocht verwacht worden dat hij in staat te is uit te leggen hoe deze bezoeken precies georganiseerd werden en verliepen. Met betrekking tot de projecten gaf u verder aan dat u en uw echtgenote deze bij het beëindigen bezochten en vaststelden of het geld aan het project was gespendeerd of niet. Indien dit niet was gebeurd werden jullie ervan beschuldigd spionnen te zijn. Wanneer van dit laatste een concreet voorbeeld wordt gevraagd, blijft u op de vlakte en stelt u dat uw vrouw honderd procent verantwoordelijk was voor vee en kleermaken. Het meeste van het geld daarvoor zou zijn afgenomen door de Taliban. In de dorpen waar uw vrouw vaststelde dat de projecten niet werden uitgevoerd, werd jullie verweten spionnen te zijn (CGVS, p.22). De vaststelling dat u er niet in slaagt concrete projecten waarbij u en uw vrouw betrokken zouden zijn geweest aan te halen ondergraft uw verklaringen met betrekking tot de activiteiten van uw echtgenote en uw betrokkenheid daarbij totaal."

De kritiek dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor bitter weinig vragen gekregen heeft over het NSP zelf, kan niet verhullen dat de verzoekende partij blijkens het gehoorverslag herhaaldelijk gevraagd werd naar voorbeelden van concrete projecten, maar dat zij telkenmale verviel in het opsommen van algemeenheden (stuk 4, gehoorverslag, p. 20-22). De verzoekende partij toont haar persoonlijke betrokkenheid bij de dagelijkse werking van het NSP niet aan met meer informatie over deze organisatie als dusdanig, al is het maar omdat zij deze kennis tussentijds kan verwerven middels de nodige opzoekingen. De verzoekende partij gaat bovendien voorbij aan de pertinente vaststelling in de

bestreden beslissing dat zij foutieve verklaringen heeft afgelegd over het verschil tussen de drie fasen van het NSP, zijnde NSP I, NSP II en NSP III. De bijkomende informatie in het verzoekschrift betreffende projecten waarbij de verzoekende partij en haar vrouw betrokken zouden zijn geweest wordt slechts *post factum* aangebracht, nu uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij de gelegenheid heeft gehad om deze informatie tijdens haar gehoor aan te brengen.

Waar de verzoekende partij middels foto's gevoegd bij haar verzoekschrift de huwelijksband met de vrouw in kwestie wenst aan te tonen (stuk 3), dient te worden opgemerkt dat uit deze foto's niets kan worden afgeleid betreffende de activiteiten die de verzoekende partij en haar vrouw in dienst van het NSP zouden hebben uitgeoefend en waardoor zij problemen zouden gekregen hebben met de taliban.

Wat betreft de overige, in het kader van de administratieve procedure voorgelegde documenten, kon in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt worden gemotiveerd:

"(...) Uw taskara houdt enkel verband met uw identiteit. De neergelegde badge van GTZ, uw aanbevelingsbrieven van GTZ en R. [...], uw schoolcertificaat zowel als de aanbevelingsbrieven van F.M.B [...], R. [...] en van M. [...] van mevrouw M(...) houden enkel verband met voorgaande studies of tewerkstellingen en tonen de problemen met de taliban geenszins aan. De dreigbrieven, de aangifte en reactie van de politie inzake uw problemen herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen geenszins. Documenten hebben immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Inzake de aangifte van uw problemen door de dorpsouderen moet worden vastgesteld dat dit document werd opgesteld in het kader van uw asielaanvraag en bijgevolg een subjectief karakter heeft, waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert wat betreft uw asielrelaas. Bovendien dient wat de door u neergelegde documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas."

Middels een aanvullende nota die ter terechtzitting van 14 november 2018 wordt neergelegd brengt de verzoekende partij een aantal nieuwe documenten bij, met name een schrijven van het NSP waarin de coördinator voor de oostelijke regio verzoekers tewerkstelling en problemen bevestigt, het huwelijkscertificaat betreffende de verzoekende partij en haar vrouw, en een psychologisch verslag van 24 april 2018.

Wat betreft het huwelijkscertificaat stelt de Raad vast dat dit niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor dit document dan ook niet in overweging wordt genomen. Overigens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen origineel stuk, maar slechts een fotokopie neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij ook van het schrijven van het NSP slechts een fotokopie neerlegt, dient te worden gewezen op het gesolliciteerde karakter van dit stuk. In de brief wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat zij dient ter herbevestiging van verzoekers werkervaring nadat hieraan eerder in de procedure geen geloof werd gehecht. Aan de authenticiteit van deze brief wordt verder afbreuk gedaan door de vermelding dat de verzoekende partij voor het NSP werkte van 22 juli 2010 tot 8 augustus 2015, wat niet overeenstemt met verzoekers verklaring er tot 28 augustus 2015 te hebben gewerkt (stuk 12, verklaring DVZ, nr. 12; stuk 4, gehoorverslag, p. 9, 17, 23).

Waar uit het psychologisch verslag volgens de verzoekende partij moet blijken welke de impact van haar situatie op haar gemoedstoestand is, stelt de Raad vast dat dit document niet toelaat de daarin vermelde klachten op objectieve wijze toe te schrijven aan de feiten die er volgens verzoekers verklaringen aan ten grondslag zouden liggen. Verder dient te worden vastgesteld dat dit verslag dateert van 24 april 2018, meer dan een jaar na verzoekers gehoor van 8 maart 2017. Nog daargelaten het ruime tijdsverloop, kan uit dit verslag niet blijken dat de verzoekende partij ten tijde van haar gehoor in een dermate slechte gemoedstoestand verkeerde dat zij niet in staat was volledige en correcte verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische

problematiek dat zij niet in staat zou zijn om vragen betreffende haar vluchtmotieven naar behoren te beantwoorden. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar psychische klachten haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze deze van invloed zouden zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017
- Nangarhar Province: Behsud District Reference Map – Jalalabad grootstedelijk gebied, detail van COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, 14 december 2016 (update), p. 7
- Report "Afghanistan: The security situation in Nangarhar province", LandInfo, 13 oktober 2016.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 29 oktober 2018 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Uit de voorgelegde rapporten blijkt dat, niettegenstaande zij aangeven dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, de rapporten nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigen. Bovendien wordt nergens in de EASO-richtlijnen of in de EASO-rapporten geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Daarentegen wordt in voormelde rapporten de situatie regio per regio per bekeken.

In de bestreden beslissing wordt ook aangegeven dat "Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen." Deze pertinente motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekende partij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat, gezien haar verklaringen over de plaats van herkomst in Afghanistan, *in casu* de veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Nangarhar dient te worden beoordeeld.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.*

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 29 oktober 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018; EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Behsud inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uit de recentere rapporten die de verwerende partij bij de aanvullende nota van 29 oktober 2018 voegt blijkt dat er nog sterke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bestaan. Met betrekking tot de provincie Nangarhar blijkt dat het aantal burgerslachtoffers bij grondconflicten in 2017 met 12% gedaald is. Het is inderdaad zo dat in 2017 de intensiteit van de gevechten in de provincie Nangarhar weliswaar toegenomen is, maar er zijn verschillen op het vlak van veiligheid tussen de verschillende districten van de provincie Nangarhar. Uit het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018, blijkt specifiek met betrekking tot het district Behsud niet dat voor voormeld district gewag gemaakt kan worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Evenmin blijkt dit uit de EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018. In de periode januari 2017 tot en met maart 2018 is er ook geen melding gemaakt van uitwaartse ontheemding in het district Behsud. Het district is daarentegen nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De door de verzoekende partij gevoegde informatie over de aanwezigheid van IS in Nangarhar en de door IS opgeëiste dubbele zelfmoordaanslag in Kaboel op 23 juli 2016 (stukken 4 en 5) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat IS slechts openlijk en militair aanwezig is in de zuidelijke districten van Nangarhar – buiten verzoekers regio van herkomst – en dat de verzoekende partij geen deel uitmaakt van de bevolkingsgroep die bij voormelde aanslag in Kaboel werd geviseerd, met name de Hazaren.

De verzoekende partij wijst verder op de algemene onveiligheid in Afghanistan en betoogt dat geen enkele regio in Afghanistan als ‘veilig’ kan worden beschouwd. Ze onderbouwt haar verklaringen door te citeren uit een persartikel naar aanleiding van de publicatie van een rapport van Amnesty International in 2017 (stuk 6). Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat de mate van het willekeurige geweld in haar regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij brengt hiermee geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in het district Behsud gelegen in de provincie Nangarhar.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in district Behsud, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, tot de conclusie dat in het district Behsud actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Het loutere gegeven dat verzoekers om internationale bescherming uit naburige dorpen in Afghanistan de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus verkregen, zoals de verzoekende partij beweert, is *in casu* niet dienstig. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel te worden beoordeeld, met inachtneming van de concrete omstandigheden van het geval en de actuele situatie in het land en de regio van herkomst van de verzoeker op het ogenblik van die beoordeling.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS